

SNG Nova Gorica / Nova predstava: Realisti

Nadrealistični odsev našega zmedenega vsakdana

Da gledališka umetnost z močjo besede in neposrednostjo odrskega prikaza še zmeraj iskreno, pošteno in koristno dreza v našo vedno bolj kosmato dušo in zavest in da se v njej kot v ogledalu zrcalijo naše trdožive napake in slabosti, je dokazala tudi predstava *Realisti* v izvedbi mladih članov igralskega ansambla **Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica**, v režiji Tijane Zinajić, drugič gostje v Novi Gorici. 22. in 23. februarja 2018 – s ponovitvijo 24. februarja – je krstno zaživelela na malem odru **SNG Nova Gorica**, ki je tudi tokrat nudil čudovit bližji stik igralcev z gledalci in zato še bolj učinkovito in živo približal odrsko dogajanje.

Duhovit in še kako krvavo resničen tekst je z nabritim peresom napisal diplomiran filozof in literarni komparativist, scenarist in pisec glasbenih besedil Jure Karas. V njem odslikava današnjo družbo, v kateri se praznina duha nezadržno širi, pa njeno obnašanje, mišljenje in zmote. Prikazano je kot razcefrana vezanina iz našega razdrobljenega življenja, polnega anksioznosti in bolj ali manj upravičene zaskrbljenosti. V ospredju je predvsem slovenska realnost, na kar so z belo, modro in rdečo barvo jasno namigovali kostumi, pa še gorenjska avba, v domiselni zamisli kostumografa Matica Hrovata. Vse se je seveda povsem usklajevalo z režijskim konceptom, kot tudi skopi scenski elementi scenografinje Neže Zinajić. S finimi humornimi odenki stkano besedilo je avtor podnaslovlil *kabaret za pet igralcev, pijanca in občinstvo 2018*. Z režiserko Tijano Zinajić sta ustvarila zelo dinamično, "razvedrilno" kabaretno

predstavo, ki zabava občinstvo, a mu hkrati zelo neposredno odstira "trpko" zavos nad podobo današnje zmedene družbe, v kateri se razblinjajo medčloveški odnosi in v kateri denar ni več le sveta vladar, ampak tudi njegovo "meso in kri". Drobci iz današnjega kaotičnega življenja se zvrstijo v kabaretskem duhu, v katerem je seveda zelo pomembna tudi glasba, ki jo izrazito kot glasbeni komentar povedanega na klavir čvrsto izvaja Anže Vrabec (ali Joži Šalej, skupaj sta bila tudi korepetitorja pevskih delov). Predstavljeni izseki iz našega vsakdana so tako realistični, da se zdijo že nadrealistični! V hitrem tempu se zvrščajo po nekakšnem zelo duhovitem prologu, skoraj igri v igri, na račun današnjega trga dela, kjer ni pomembna specifična izobrazba za določeno delovno mesto! Tako prisostvujemo pogovoru dveh parov iz "meščanskega" okolja, ki kar tekmujeta med seboj v navajanju ekskluzivnih turističnih krajev, v katerih so preživeli bajne počitnice in seveda doživeli razne bolj ali manj resnične pustolovščine. Ravno tako prefinjeno humorno so prikazani odtujeni odnosi med ženo in možem, ki se brez internetne povezave, vsak na svojem koncu stanovanja, počutita popolnoma izgubljena, saj si nimata kaj povedati, razen se kregati, pa med materjo in sinom (enkratno je njeno "karikaturno" podobo orisal Matija Rupel v sočnem kraškem narečju); sin se je drži kot klop, čeprav bi lahko že šel iz hiše, ona pa ravna z njim kot z nedoraslim otrokom.

Prefinjeno "ošiljen" je "dialog" med sosedoma, sestavljen iz samih pregovorov in rekov, kar kaže na popolno formalnost njunih stikov. Smeh vzbujajoč in s "črnim" humorjem obarvan je prizorček, vezan na zakonsko življenje, ko žena čaka moža, ki se v poznih nočnih urah priziba domov ves okajen s "službenega sestanka", pa tisti, ki pokaže, kako smo groteskni, ko z botoksom želimo pomladiti naše obraze, ki se tako preobličijo v vse enake brezizrazne maske... Poleg omenjenih je bila še cela vrsta drugih kabaretskih trenutkov, ki so nudili igralcem veliko ustvarjalne, hkrati pa tudi disciplinirane razigranosti. Igralci Peter Harl, Jure Kopušar, Matija Rupel, Urška Taufer in Žiga Udir, ki so s svojo mladostjo prinesli svež veter v **novogoriško gledališče**, so izrazito odigrali vloge, ki so se popolnoma enakovredno zaiskrile na odru v sproščenosti in "poredni" duhovitosti. Da so se še sami zabavali, je izdal smeh, ki se je na sobotni ponovitvi nepovabljen prikradel na dveh igralskih obrazih. Smeh se je sicer skozi vso predstavo oglašal iz dvorane, kjer sta med občinstvom sedela in uživala ob izvajanju nastopajočih tudi igralka Mojca Partljič in režiser Vito Taufer, starši Urške Taufer, katere temperamenten igralski izraz se zmeraj bolj ojačuje.

Dokler se še smejemo svojim slabostim in zmotam, nismo še izgubljeni in se morda še lahko oprimmemo rešilne bilke, da ne bi dokončno potonili v tej sodobni družbeni mlakuži.

Iva Koršič

